

Providence

រឿងរ៉ាវ ៦ បទដ៏អស្ចារ្យ បំផ្លាញចិត្ត
នា អ្នកអាន អានរួច

Caroline
Kepnes

Providence

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Caroline Kepnes
Providence – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Providence

Caroline
Kepnes

2019

Pravda, budeme stvůry odříznuté od celého světa,
ale tím hlubší bude naše společenství.¹

Mary Wollstonecraft Shelleyová, *Frankenstein*

1 překlad: Tomáš Korbař, 1969

~~NASHUA~~

JON

Přines jsem si Pedra domů na Díkuvzdání a zítra ho budu muset zas vrátit do školy. Správně se neříká „přines“. Má se říkat „přinesl“, ale já mám rád, jak „přines“ zní. Jako by kolem vás něco prosvištělo. *Přřiiiiinessss*. Nikdo vás nemůže nakopnout do zadku za to, co si myslíte, ani vaše máma. Ta moje zrovna na plotně míchá omáčku na špagety a vrtí nade mnou hlavou.

„Vypadni s tou krysou z mé kuchyně,“ nařizuje mi.

„Pedro není žádná krysa,“ obořím se. „Je to křeček.“

Mámou to ani nehne. „Pro mě za mě, ať si je, čím chce, ale v mé kuchyni nebude. Nehodlám to opakovat, Jone. Odneseš ho ven. Hned.“

Vždycky o kuchyni mluvím jako *svý* kuchyni, stejně jako táta říká, že televize je *jeho* televize a polstrovaná židle, že je *jeho* židle. Mým územím je jen můj pokoj. No, možná i má bouda, ale ta stojí v lese a prakticky patří paní Curryových. Všecko ostatní uvnitř v domě patří mým rodičům.

Vezmu Pedra ven na houpačku, i když jsem na ni už velkej. Chvěje se.

„No tak, chlapíku,“ chlácholím ho. „Seš z New Hampshiru. To zvládneš.“

Caroline Kepnes

Pravdou je, že vůbec nevím, jestli Pedro pochází od nás. Možná se narodil na Bermudách a sem ho dovezli. Já jsem tady doma, tady to všechno začalo. Narodil jsem se v nemocnici v Derry, nedaleko Nashuy. O tři dny dřív než Carrig Birkus. Někdy, když mě Carrig mlátí, přemýšlím o tom, jak jsme byli v porodnici společně. Představuju si nás jako mimina v postýlkách vedle sebe. Naši tátové mávají přes sklo. Jsme skoro stejní. Tehdy byste nás skoro nedokázali rozlišit. Carrig je sportovec. Jeden z těch kluků, co má *kámoše*. Celej jeho život se točí kolem chlastaček a holek. Řekne nějaký vtip a všichni se smějí, a ví, jak mluvit s lidma, jak je přesvědčit. Minulej měsíc byla jeho fotka za výlohou Rolling Jack's, sportovního obchodu v nákupáku. Vyhlásili ho ATLETEM MĚSÍCE.

Já nejsem *nic* měsíce. Chloe se tomu smála.

„To je jenom dobře,“ zamyslela se. „Na střední je nehorší vyčnívat.“

Pokaždý řekne tu správnou, milou věc. Představuju si, jak bude mít taky jednou fotku a jméno, ale někde úplně jinde – OSOBNOST MĚSÍCE. Ale nikdy jí to nepovím. Ví, že to tak bude.

Zítra jdeme zas do školy, a to znamená, že ji zas uvidím – Chloe, co voní po sušenkách. Tak jí sám pro sebe říkám. Pokaždý, když máma dělá sušenky, je jedno, jestli jsou s ovesným vločkama a rozinkama, s čokoládovým kousíčkama nebo s karamellem, vždycky voní jako Chloe. Chloe, co voní po sušenkách, si ze mě srandu nedělá. Vždycky si ke mně na obědě sedne, i když se jí ostatní holky smějou a kluci do ní hučí, že s tím *buzíkem* jen ztrácí čas.

Chloe to slovo nesnáší. Tvrdí, že až dokončí střední, bude žít v New Yorku, kde to slovo nikdo nepoužívá. Myslí si, že lidi na naší škole mají malý mozky a scvrklý srdce. Prej je New York jako *Sezame, otevři se*, akorát pro dospělý, každej jeho obyvatel má velký srdce a může být, kým chce. Chloe v New Yorku

Providence

byla tenhle týden na Díkuvzdání. Rodiče ji tam vzali, aby si prohlídla průvod. Viděla alegorický balóny, když byly ještě splasklý na zemi.

Celej týden jsme si pořád psali esemesky. Podle ní by se mi New York líbil.

Je o tolik větší než New Hampshire, i když je vlastně menší, chápeš?

Chápu, Chloe. Chtěl bych tam být.

Jasně že chápeš. Ty mě vždycky chápeš.

Máma zakřičí: „Večeře!“

Rychle odepíšu: *Těším se zítra.*

Pošle mi smajlíka. To je šifra, co znamená: *Já taky, Jone.*

Dům voní po špagetách a brokolici. Máma se ptá, jestli jsem nechal Pedra venku, a já na to, že jo, i když ho mám v kapse. Táta vybere všecku brokolici a strčí ji do mikrovlnky.

„Co to děláš?“ diví se máma. „Je uvařená akorát.“

„Nesnáším ten smrad,“ utrousí on.

„Ten smrad je zdravěj.“

Táta zavrčí. Je to velkej chlap, co pokládá sádrokartony a hraje kulečník. Spousta lidí kolem si myslí, že je divnej, protože má škotskej přízvuk.

Strkám si tajně pár špaget do kapsy. Skoro se mi to podaří, Pedro mě ale kousne do prstu, já vykviknu a máma praští vidličkou o stůl.

„Ta pitomá škola. Co se máš asi tak naučit, když si ve svém věku přineseš domů *krysu*? Nejseš na takový nesmysly už trochu starej?“

„Učíme jednu třídu na základce,“ vysvětluju jí. „Žádný děcko ze třetí třídy si ho nemohlo vzít domů, tak jsem se přihlásil.“

Rodiče vypadají smutně, protože si celou dobu mysleli, že Pedro tu je, protože tu být *musí*, ne proto, že jsem ho tu chtěl.

„Spousta děcek má doma zvířata,“ říkám. „Carrig Birkus má psa.“

To jméno jsem vyslovovat neměl. Vědí, že s Carrigem Birkusem už nekamarádím. Naposledy mě pozval na svý narozeniny, když jsme byli ve čtvrtý třídě, kdy mívají děcka večírky s pozvánkami a máma vás nutí poslat je všem spolužákům. Na pozvánce byl Batman, tak jsem tam přišel ve svém kostýmu Spidermana, ale všichni ostatní přišli normálně oblečení. Někdy je mi mých rodičů líto, asi by se měli líp, kdyby si vzali některý jiný mimino, takový to děcko, který bude dělat nějaký sporty a nosit na pitomý večírky správný oblečení.

Podívám se mámě přímo do očí jako pokaždý, když něco chci. „Je čistotnej,“ říkám. „Slibuju, že bude jen v mém pokoji.“

Máma si nakrájí špagety. Nenamotává je na vidličku jako Newyorčani v televizi. Máma se jmenuje Penny a pochází z New Hampshire, takže mluví jako ostatní lidi tady a vyrostla na farmě, kde zvířata zůstávaly *venku*.

„Je to tvůj pokoj,“ říká. „Jestli chceš bydlet v nechutným prasečím chlívkou a nechat zvířata, aby ti všechno pokadila, je to tvoje věc. Jen po mně nechtěj, abych to pak uklízela.“

Cestou nahoru se mi podaří tajně sebrat krabičku se sušenkami Oreo. Táta mámě povídá o Patriotech a Super Bowlu a máma zase o Giselle a o tom, jak moc je krásná. Mluví sice stejným jazykem, ale nerozumějí si. To, co vypustí z pusy máma, nikdy nijak nesouvisí s tím, o čem povídá táta. Myslím, že já a Chloe jsme v tom lepší. To, co říká Chloe, pokaždý souvisí s tím, co říkám já.

V pokoji nahoře položím Pedra na postel a dám si jedno Oreo k nosu a začichám. Chloe ale voní jako domácí sušenky. Popadnu nashuanskej *Telegraph* a předčítám Pedrovi titulky z dnešního rána. Dnes je neděle, takže jsou noviny nejtlustší

Providence

za celý týden. Nemůžu je Pedrovi přečíst celý, ale snažím se, co nejvíc to jde. Dostaneme se až po Oddíl C – Životní styl, a já myslím, že se mu to líbí.

Mám rád zprávy. Připomínají mi, že existuje celý svět, svět, kde lidi nikdy neslyšeli o žádném Carrigu Birkusovi. Každý den je nověj, každý noviny jsou nový, každý jejich příběh. V knížce nebo ve filmu máte vždycky jenom jeden příběh. Ale v novinách máte šťastný příběhy, smutný příběhy, příběhy, kterým nerozumíte – o hypotékách, strašidelný příběhy o vloupačkách, fetišcích, o tom klukovi, co ho unesli v Doveru.

Na minulý Vánoce jsem od rodičů dostal předplatný *Telegraphu*. Nic jinýho jsem nechtěl. Když jsem otvíral poslední dárek – krabici od svetru –, byl jsem nervózní, myslel jsem si, že mi ho nedají. Byl jsem zklamanej. Ale pak jsem roztrh balicí papír a našel v něm poukaz na předplatný. Zaradoval jsem se a máma se smála. Mám rád, když se směje, ale to bývá málokdy. Tvrdí, že mi nikdy nebude rozumět.

„Nesnáším noviny,“ řekla. „Kdo chce vědět o všech těch strašlivých věcech, co lidi dělaj?“

„Chci vědět o všem,“ já na to.

„Ale s tebou to nemá vůbec nic společnýho, Jone,“ pronesla nechápavě. „Nic, co tam stojí, se tě netýká.“

Táta zrovna utrh cedulku ze svýho dresu Patriotů. „Patrioti,“ řek jsem, „taky nemaj nic společnýho s tátou.“

Nikdy jsem ještě neslyšel mámu smát se tak hlasitě. Svalila se na gauč a táta se trochu naštvál. Vysvětlil mi, že to nejsou *jen nějací* patrioti. Jsou to Patrioti s velkým P. Jedli jsme šunku, dort a mátovou zmrzlinu. Jediný, co nesedělo, bylo, že ten den nepřišly noviny. Na Vánoce nevycházej. Pak ale, když jsem se druhéj den brzo ráno vzbudil, jsem měl o to větší radost a vyzved si noviny ze zvláštní schránky, kterou táta přidělal hned vedle naší poštovní schránky. Byl jsem strašně rád, že svět zase funguje, jak má.

Když už musím do postele, vyrobím pro Pedra pelíšek. Použiju reklamní letáky, ze kterých vytvaruju útulnou postýlku. Máma blázní úplně zbytečně. Není vůbec špinavej. Pokud se pokadí, na mou postel se to nedostane. „Dobrou, Pedro,“ popřeju mu. Zavřu oči a pozorně poslouchám, jak dýchá, jako by pro něj bylo dýchání náročné.

Druhej den ráno máma klepne na můj dveře. „Škola!“

To říká každý ráno. Pedro se vykadil do svý reklamní postele, a tak ji zmačkám, odnesu dolů a vyhodím do koše v kuchyni. Máma na koš ukáže špachtlí. „Jsou v tom jeho bobky?“

„Ano,“ odpovím.

„Pak to vynes ven.“

„Ale sněžilo.“

„Odkdy seš alergickej na sněhový vločky?“

Odnesu Pedra a jeho postýlku ven a zahledím se na stromy na okraji našeho dvorku. Máma ani táta netušej, že dostat se každěj den do školy mi trvá dvakrát víc času, protože se musím kus vrátit přes dvorek paní Curryový, prodrat se trním, který tam roste, pak podél plotu a pak přes rozbahněnou plochu u kontejnerů, potom zpátky přes dvorek Shawneeových, kolem jejich houpaček a po jejich příjezdovce až na Carnabyho ulici, kde stojí moje škola. Bylo by mnohem rychlejší projít hlavníma dveřma našeho domu, zabočit vlevo a jít přes Vřesovou až na Carnabyho. Tak to dělaj všichni z naší ulice. Ale já nemůžu. Když se vydám kratší cestou, Carrig, Tučňák a ostatní kluci si na mě počkaj a zmlátěj mě. Seberou mi noviny a zbijou mě jima, anebo na mě budou házet sněhový koule, černý, hnědý a ledový, ty, který bolejí. Když je venku teplo, tak mi zase shoděj batoh na zem.

Chloe, co voní po sušenkách, jezdí autobusem. Ví o můj stezce zadem, abych se vyhnul Carrigu Birkusovi. Ví všechno, ví víc než můj táta s mámou a učitelé dohromady. Je jediná, kdo ví o můj boudě, naší boudě.

Providence

Chodím tam každý den po škole a беру s sebou vždycky fluffernutter². Někdy zaslechnu, jak Chloe přichází, a můj srdce se rozbuší. Pak vstoupí dovnitř, shodí batoh na zem a začne si stěžovat. Jindy, když už se stmívá, a ona nepřichází, jdu na net a zjistím, že je někde jinde s někým jiným. Ale ty dny, kdy přijde, kdy ji slyším v lesích, jak ke mně běží, jsou ty, který stojím za to.

Chloe tvrdí, že spolu vycházíme proto, že jsme oba *jedinácci*. To slovo se jí nelíbí. „Ať to řekneš, jak to řekneš, pokaždý to zní jako něco špatného,“ pověděla mi jednou. „Jako by tě shazovali: ‚Co ty, co vlastně zmůžeš. Jsi jen jediný dítě.‘ Jindy to zní, jako by ti vyčítali, že nejseš nic, jsi jedinej, je tě málo.“ Pak si olízla rty a zadívala se jinam. „Nejsme méněcenní jen proto, že jsme jediná,“ říká. „Naopak jsme *jedineční*.“ No vida, nakonec jsem jedinečnej, protože jsem jedináček. Carrig Birkus má čtyry bratry a dvě sestry. Představte si, jaký to je žít se všema těma děčkama. Já si to představit nedovedu. Já a Chloe máme spoustu společného.

Máma otevře posuvný dveře na zahradu. Zavolá: „Snídaně!“

Udělala smažený vajíčka se slaninou a můj táta si doma čte noviny. Musí si je přečíst vždycky jako první a dává mi je po částech. Já pak složím všechny stránky dohromady, takže to vypadá, jako by je ještě nikdo neprolistoval. Dobrý je, že většinou čte jenom sportovní část.

„Takže na konci roku si někdo bude muset Pedra nechat,“ prohlásím.

Máma se podívá na tátu. Táta zafuní a máma vzdychne. Táta se na mě zadívá. „Nebudeš ho ale nosit do máminy kuchyně, jasný?“

„Jasný!“ vyhrknu a nemůžu se dočkat, až dojdu do školy a řeknu paní učitelce McMurphyové, že si Pedra chci nechat.

2 fluffernutter – sladký sendvič z bílého chleba, arašídové pomazánky a mášmelounového krému – pozn. překl.

Caroline Kepnes

Nemůžu se dočkat, až to povím Chloe, co voní po sušenkách. Myslím, že když máte doma zvíře, můžete pozvat k sobě domů holku, a nebude se vás bát. Asi proto má Carrig Birkus psa.

Do školy se ale hned tak nedostanu. Protáhnu se ostružiním a nemůžu popadnout dech, jako bych utíkal před zloduchy. Bě-
žím moc rychle a zachytím se o trn. Krvácí mi tvář. Zastavím se.
Sundám si rukavici a přiložím si ruku na obličej. Teče mi světle
červená krev. Pedra mám schovanýho v kapse; vrtí se. Vytáhnu
ho ven a ukápne na něho moje krev. Omlouvám se mu.

Zaslechnu něco v křoví, ale nikde nikdo. Otočím se. Měl by mi před očima proběhnout celý můj život, ale já si vybavím jen posledních pár hodin; palcovej titulek na první stránce dnešních novin – CYBER MONDAY: VYPLATÍ SE? – a pach včerejší brokolice smíchané s vůní dnešních vajíček, Pedrův těžkej dech, snůh, svou krev v barvě ovomaltiny na Pedrově srsti.

Nestojí tam žádnéj z kluků ze školy, blíží se ke mně někdo jiněj. Je to učitel, kterej u nás loni suploval. *Pan Blair*. Nikdo ho neměl rád. Nosil mobil za pasem, plešatěl na temeni a všichni se mu pořád smáli. Ale já ne. Já se nesmál.

Blíží se rychle ke mně, ale já rozhodně nejsem kluk, který začne jednat, když je čas se prát. Ztuhnu. Nedýchám. Stejně jako během přestávky na baseballovém hřišti.

Rána přijde odkudsi zvysoka a něco mě praští do hlavy. Ozve se svist. *Přříiiiiinessss*. Když dopadnu na zem, Pedro uteče. Nemůže dojít pro pomoc. Je to zvíře, a jak říká máma, patří ven. Já ale ne.

CHLOĚ

Jon se ztratil. Když se neobjevil ve škole, zavolali jeho mámě, a ta řekla, že nemocnej není. Přišla do školy i s Jonovým tátou, a celá škola si začala vzrušeně šeptat. Takovým tím nechutným způsobem, jako když Kitty Millerová onemocněla leukémií. Lidi vzrušuje, když se dějou strašný věci, pokud se zrovna nedějou jim. Já nejsem o nic lepší, pamatuju si, jak jsem na Kitty zírala a přemýšlela, jaký to je, být v její kůži, jako by byla obraz a vy jste ho měli dovoleno okukovat.

Kitty měli ve škole rádi, posílali jí přáníčka. V Jonově případě se lidi chovají, jako by se jen dívali na zprávy, jako by bylo strašně vzrušující, *že se ten malej Jon ztratil*. Už je skoro poledne, a Jon není ve škole. Není doma. Není v kině ani v nákupáku. Ale hledali ho vůbec na těch správných místech? Myslím, že kluci, kteří by utekli, by šli do krámu a urazili pár piv, opili se a pak se vydali do Rolling Jack's a vyzkoušeli si pár novejš ho-kejek. Ale to by Jon nikdy neudělal.

Říkala jsem jim, aby začali pátrat v lese, pověděla jsem jim, jakým způsobem chodívá do školy. Nevysvětlovala jsem jim, proč to dělá. Je to těžký. Chci, aby ho našli, ale zároveň si nepřepřu, abych nějakému policajtovi musela vysvětlovat, *že Jon musí chodit oklikou přes les, protože na zastávce si ho budou ostatní*

dobírat. Myslím, že policie si to stejně domyslí. Pátrá, ale pořád ho nenašla. Přeju si, aby škola už skončila, protože pak se vydám k boudě.

Nelíbí se mi, jak všichni očekávají, že novinky o Jonovi budou špatný, chovají se, jako by už byl po smrti. Prostě když není v kině, není v nákupáku a není v lese, tak kde by pak mohl být? Dokážete si představit, jaké by to bylo, kdyby zmizel někdo jiný? Někdo jako já nebo Carrig. Někdo, koho mají ostatní rádi. Jona Bronsona nikdo neměl rád, když byl tady, takže ho nikdo nepostrádá, když už tu není. Není to ničí vina. Prostě to tak je.

O volné hodině se Noelle, Marlene a já sejdem v knihovně u našeho kulatýho stolku. Nepřijde mi správný chovat se, jako by se Jon vůbec neztratil. Říkává mi hezký věci, věci, který se nepočítají, když vám je říkají máma s tátou. Jon si myslí, že jsem něčím zvláštní. Minulej tejden jsem mu poslala filtrovanou fotku newyorských balonů z průvodu a hrozně se mu líbila. *To není moje práce, to je tím filtrem*. On ale mluvil naprosto vážně. *Ne, to je tebou. To tys použila ten filtr, aby se k nim hodil*. Jon je ten nejlepší. Člověk, kterej vidí víc, než je patrný na první pohled. Poslala jsem stejnou fotku Marlene a Noelle, a ony mi zpátky poslaly jen smajlíky. Ale ty potřebujete taky – lidi, kteří si vás nezbožšťují. Všechno, co je mezi mnou a Jonem, je tajemství. Neutekl by bez toho, aby mi o tom řekl.

Když to pronesu nahlas, Marlene a Noelle hledí do svých mobilů.

„Nic mu není,“ tvrdí Noelle. „Buď v klidu.“

Marlene si myslí, že je divný, že mi nenapsal. „Není na tebe naštvanej kvůli tý fotce se žábou?“

Noelle na ni vrhne pohled. „Nech toho.“

Fotka se žábou. Něco, na co jsem se snažila celý den nemyšlet. Pár dní před Děkuvzdáním přinesl Jon do boudy starýho plyšáka – žábu, měkkou zelenou hračku, kterou jako malej miloval. V tom okamžiku se skrývalo cosi bolestně křehkého.

Providence

„Tak,“ prohlásil. „Jako doma.“

Ta žába tam visela, jako by byla vycpaný zvíře, jako by to byl náš domov; Jonův způsob, jak nás dát dohromady. Srdce mi poskočilo. Četl knihu o maršmelounovém krému a mluvil o jeho historii, o strojích, tajemství jeho receptu. Nevnímala jsem ho. Nedokázala jsem odtrhnout oči od té žáby. *Tohle opravdu chci?* Nikdy jsme spolu nechodili. Ani se nepolíbili. Jon mi předčítal pasáž ze své knihy o krému a já fotila tu žábu. Jednu z fotek jsem dala na net. Carrig má na podobný věci čuch.

Během několika minut byl u boudy a bušil na dveře. *Chloe, nech toho buzíka a pojd's náma ven.*

Carrig si přivedl Tučňáka a říkal o Jonovi strašný věci. A pak vystřelila Carrigova vzduchovka. Jediná rána. Nikoho nezranil. Nic nezasáhl. Ale na tom nezáleželo.

„Měla bys jít,“ řekl mi Jon. „O mě se nestarej, chtějí jenom tebe.“

Teď je pryč, a takhle vypadá svět bez něj.

Noelle zavrtí hlavou. „A cos měla jako dělat?“ říká. „Sedět tam s ním vevnitř a čekat, než Carrig shodí celou stěnu? Chloe, nemá to s tímhle *nic* společného.“

Přikývnu. Noelle má přirozenou autoritu. Něco řekne a vy tomu věříte, i když tomu doopravdy nevěříte. „Vím,“ říkám. „Jen doufám, že Jon neutekl.“

Marlene potřese hlavou. „Neutekl,“ tvrdí. „Teda, ten kluk by tě tu samotnou nenechal, že ne?“

A tak to jde dál, temnější verze běžného dne. Noelle se rýpe v nechutných faktech, rozvíjí možnosti, že by Jon mohl být mrtvej. Okusuje při tom své dartmouthské pero. Všechno a všichni mi připomínají Jona. Když se zadívám na Noelle, vzpomenu si, jak jsem Jonovi řekla, že nemá ráda *Průměrnákovy*. Pověděl mi, že smysl pro humor je jako každé jiné smysly, třeba čich. Někteří ho nemají. Vidíte, přesně proto mi chybí, proto je nejlepší ze všech. Je vtipnej. Rozumí všemu. Který jiný dítě, kterej jiné

kluk, by měl rád *Průměrnákovy*? Říká, že jsou super, protože Heckovi jsou zároveň chytrí i hloupí. Tvrdí, že jiný seriály jsou buď jedno, nebo druhý.

„Sakra,“ zakleje Marlene. Má zasukovaný tkaničky. Taková Marlene prostě je. Stará se o to, co je přímo před ní: o tkaničky na botách, o tenisáky, které letí rovnou proti ní. Asi bych byla pitomá, kdybych očekávala, že bude tím typem kamarádky, která truchlí s váma. A to samý se dá říct i o Noelle, o Noelle s jejím dartmouthským perem a skvělými známkama. Obě jsou moc afektované. Jon je víc jako já, má nesmyslně velký srdce. Zajímá se o věci, který jsou všem ostatním jedno – o historii maršmelounovýho krému, o třídního křečka.

„Poslouchej, co dal Tučňák zrovna na Snapchat,“ upozorní mě Noelle.

Fuj. *Tučňák*. Znovu se mi vybaví ten večer: zelená žába, která mi pulzuje hlavou jako slizké srdce, Tučňákův černobílej značkovéj dres Boston Bruins, Carrigův pach, střelnej prach, pot.

Noelle žvaní dál. Co když je ale Jon tady, v knihovně, schovanéj za policema a poslouchá? Co když nás vidí, jak se chováme úplně normálně? Mluvíme o Tučňákovi, obyčejné nule, která se nikdy nepřestěhuje do New Yorku jako já a Jon. *Jon*.

Vzpomínám, jak jsem mu v páté třídě pověděla, že mi Noelle říkala, že jsem *hezká, ale ne hezká jako coura*, a on na to, že jsem *hezky hezká*. Ale pak už to nikdy nezopakoval. Tím to tehdy skončilo, jako bysme měli být jen přátelé. A já byla malá holka, takže mi to nevadilo. Noelle, Marlene a já jsme byly všechny příliš mladý na náš věk, hrbily jsme se nad zabalenýma svačinama, netušily jsme, jak mluvit s klukama, a teď jsme tady, o pár let později, pořád nemáme ponětí, jak na ně mluvit, a Noelle se tu rozplývá nad Tučňákem. Sevřu krabici s mlíkem. Stýská se mi po Jonovi. *Zmizel*. Není to jen sen? Noelle na mě mrkne, jako by říkala: *Uklidni se*. A Marlene mou krabici s mlíkem od-sune pravítkem. Nejsou to zlé holky, prostě jen nic nechápou.

Providence

„Omlouvám se,“ vysoukám ze sebe. „Jen mě to sebralo.“

Noelle si vzdychne. „Nemůžeš se chovat, jako že je to tvůj problém, C. Jste kamarádi, ale do deníku se podepisuješ *Chloe Birkusová* a dobře vím, že se u Forty Steps ráda poflakuješ s klukama.“

Tváře mi rudnou. Je to tak. Nesnáším, když má pravdu. Nesnáším ji za to, že umí být hrubá, chladná a zároveň má pravdu. „To je jedno,“ mávnu nad tím rukou. „Co říkal Tučňák?“

„No...“ Ztlumí hlas, jako by se chystala povědět nějaké drb. „Tučňákův táta je policajt a Tučňákovi vyprávěl, že Jonovi rodiče před policajtema vypovídali, že Jon *spal v posteli s křečkem*.“ Marlene potřese hlavou. „Musím čurat.“

Když odejde, zůstaneme tu jen já a Noelle, jako když jsme byly malé, než se sem přistěhovala Marlene a my se rázem staly třemi nejlepšími kamarádkami namísto dvou. Noelle cvakne perem. „Chloe,“ zeptá se, „opravdu Jon spí s křečkem?“

To je podpásovka. Jon má Pedra rád. Birkusovi zase mají doma retrívra. Z Carriga si kvůli tomu nikdo neutahuje. Psi mít rádi můžete, křečka ne. Pokrčím rameny. „Nemám páru,“ prohlásím. „Proč?“

Celý den si víc a víc uvědomuju, jak blízcí si s Jonem jsme. Nemá nikoho kromě mě. Nikdo ho nezná tak jako já a s každou hodinou, během který se neobjevil, ve mně narůstá ten divnej tlak. Zvoní. Noelle zacvakne pero. „Podívej,“ uklidňuje mě. „Řeknu ti to na rovinu, protože vím, že všechno dopadne dobře. Ve většině případů to vždycky dopadne dobře. Tvůj kamarád sedí možná v Tenley's a dává si frappé.“

Vybaví se mi červenobílý proužky na brčkách a markýzách v Tenley's. Jon to tam má rád. Spousta mladých si myslí, že je to bistro pro malé děcka a pro stařenky. Pokaždý, když tam přijdete, minimálně dvakrát uslyšíte „You Got It All“ od The Jets. Máma se tam vždycky zmateně rozhlíží kolem. *Nehráli to před chvílí?* Jon má tu písničku rád, i videoklip, kterej k ní natočili. Je

Caroline Kepnes

v něm spousta frappé a nadýchaných obláčků – milých věcí, Jonových věcí. Když se vrátí Marlene, spěchá, aby si sebrala učebnice. Ideme pozdě, ostatně jako pokaždý, procházíme chodbou a kecáme o ničem, vypadá to, že Noelle má pravdu. Všechno dobře dopadne.

Po škole jdu na autobus a vystoupím na zastávce kousek od domu paní Curryové. Prosmýknu se mezi stromy a běžím. Přeu si, aby byl v boudě, *musí* být v boudě.

Zaklepu na dveře. „Jone?“

Neodpoví, dobře ví, že já nikdy neklepu. Vzpomenu si na ráno, kdy jsem mluvila s policajtem, kterej chtěl vědět, koho by se na Jona mohl ještě poptat, nějakých jiných děcek.

„Nikoho,“ řekla jsem mu. „Jenom mě.“

Otevru dveře, ale Jon uvnitř není.

CHLOĚ

Kvůli těm zářivě bílým kozačkám, který jsem si našla na netu, jsem mámu otravovala celý týden. Jon o nich věděl. Ukázala jsem mu je na fotce.

A co se stane, až ty kouzelný boty dostaneš?

Budu je nosit a budu šťastná.

A pak co?

Seděli jsme v boudě na podlaze. Do Děkuvzdání zbývalo pár dní. Koukali jsme se na *Průměrnákovy* a povídali si o ničem. Ta otázka mi nedala spát. *A pak co?* Tehdy jsem odpovědět nedokázala. Neumím na ni odpovědět ani teď.

Den před svým zmizením mi Jon poslal odkaz na článek z *Telegraphu*, meteorologickou předpověď o tom, že letos v zimě bude málo sněhu. *Ukaž to mámě a ona ti ty kozačky koupí*, tvrdil mi. Máma povolila, když mě slyšela, jak brečím. A kozačky mi konečně přišly.

„Děláš chybu,“ říká. „Boty ti pomůžou zapomenout tak na minutu, a pak ti jen ublíží. Jen ti budou celej ten zmatek připomínat.“

„Myslíš si, že je mrtvej, že jo.“

Neodpoví mi. Obě si představujeme stejnou věc – mrtvého Jona.

„Mlčení pak přeruší ona. „Měla by sis pospíšet.“

Organizujeme pátrací skupinu. Je to už pět dní, co Jon zmizel kdovíkam. Vře ve mně adrenalin, když se vrhnu na krabici, abych ji rozbalila. Cítím vůni nových bot, ohmatávám příjemnej růžovej hedvábně jemnej papír; zářivou nálepku, líbí se mi, jak snadno jde odlepit. Kozačky vypadají stejně jako na obrázku – neprakticky; já po nich ale toužila, a když vás nejlepší kamarád zmizí, dostanete všechno, co si přejete, ať je to, co chce.

Teprve jsme vyšli, a já mám už určitě puchýř. Přidala se k nám policie, pár lidí z města, který neznám, a několik děcek. Skautky nám připravily malý hnědý balíčky se svačinou – sušenky a oříšky a lahve s vodou – tak malý, že je zvládnete vypít jedním hltm. Rolling Jack's věnoval ohříváče rukou. Slyšela jsem kluka, kterýho znám z hodin algebry, říkat, že přišel jenom proto, že se tu rozdávají věci zadarmo. Ale to lidi říkají často, zakrývají tím vlastní strach. Aspoň doufám, že to tak je.

Jakmile mě Noelle uvidí, zmerčí i moje kozačky. „Šmarjá,“ vyhrkne, „to jsou ty, kterýs mi ukazovala na netu?“

Přála bych si, abych jí je neukazovala. Přála bych si vysvětlit policajtovi, kterej ji to slyšel říkat, že jsem jí je ukázala ještě před Jonovým zmizením. „Jo,“ přikývnu. „Už je tu Marlene?“

Noelle si promne ruce. „Ne,“ odpoví. „Ale je tu dodávka z Kanálu pět.“

Policajt je mladej a ruku má snad pořád na pouzdru pistole. Tváře má červený chladem a svým mládím. „Ty jsi ta jeho kamarádka, že?“

Noelle mě chytne za paži, aby i ona byla součástí celýho dramatu, jakýhokoli dramatu, všech dramat na světě. „Jsme kamarádi, strážníku. Já jsem její nejlepší kámoška a Jon byl jako... no, jsme nejlepší kámošky.“

Providence

Přikývne. „Čekáte další lidi?“ zeptá se.

Oba se zadívají na mě, Noelle i ten policajt. Pak i ostatní – Jonovi rodiče, jeho brečící máma zapalující si jednu od druhý, jeho smutnej, podroušený táta; osamělá holka, kterou vídám v tělocviku; kluk z pěstounský rodiny, kterej vždycky stává před školou, ještě než ji otevřou; pár dalších rodičů – asi známí Jonových rodičů. Je to děsivě malá skupinka a já sklopím oči, koukám na svý bílý kozačky.

Přistoupí k nám moje máma, zapomněla jsem, že je tady. „Strážníku,“ osloví ho, „já zůstanu tady. Postarám se o všechny, co přijdou pozdějc. Půjdu s nima.“

Ve filmech vždycky hledá ztracený dítě rojnice lidí. Ti se pořád překřikují a vy víte, že ho nakonec najdou, i když to třeba nebude zrovna dnes. My jsme jejich pravý opak. Jsme jen malá skupinka, nesourodá. Jonova máma brečí a pořád se hádá s policajtama. *Přísahám, že na tom stromě něco bylo, na tý bříze tam vzadu. Vy jste neviděli toho chlápka v tom domě? V tý vilce? V tý s oprýskanou barvou? Nemyslíte, že byl nějak divnej? Kdo se jen tak dívá, a pak zavře okenice? Pošlete někoho, ať si s ním promluví?* Je nás tu málo, takže si nemůžeme jen tak povídat. Je tu příliš ticho, abychom se s Noelle bavily o ničem. Ale na povídání ve skupině je nás zase až moc a jsme hodně daleko od sebe.

Strážník Mladíček jde první, s baterkou v jedný ruce a s megafonem ve druhý. Jonův táta je už úplně namol a zpívá. *Tam v New Jersey na mýtnici, chlapi hledaj poběhlíci, říká se jí Amerika, prej se s ní fakt dobře...* Čím dýl pochodujeme, tím víc pije, a tím menší smysl to má. Jsme ve slepé uličce, zdá se.

Začnu brečet, už to nevydržím. Noelle mi sevře rameno. „To nic, zlatíčko,“ chlácholí mě. Neřekla mi *zlatíčko* od doby, co jsme byly malý holky. Nelíbí se mi to, protože žádný *zlatíčko*

nejsem, a brečím, protože nemůžeme najít Jona, protože mám odřený kotníky, protože krev z nich prosákne bílou kůží na kozačkách, protože mozek je strašlivá věc, kolik toho dokáže držet pohromadě. Máma měla pravdu. Ty kozačky byly chyba.

Když se vrátíme k boudě, máma tam sedí s Kindlem v ruce. Schová ho do tašky a učísne se jako vdaná ženská nachytaná při líbačce s realitním makléřem.

„Nikdo se neobjevil,“ říká. „Našli jste něco?“

Novináři jsou pořád venku. Zůstala tu ale už jenom jedna dodávka. Máma povídá, že si se mnou chtějí promluvit a mají kameru s ostrým světlem. Ten chlap má nejbělejší zuby, jaký jsem kdy viděla, bělejší než moje boty. Ptá se nás na naše pátrání a já otevřu pusy, abych mu odpověděla, ale on se ušklíbne. *Mohla byste poodstoupit tak tři kroky doprava? Ať je tam vidět víc lidí. Bude to tak lepší.*

Doma kozačky zahrabu dozadu do skříně až ke svým starým šatům na taneční recitály. Ponořím si nohy do vany a přemýšlím o všech těch pitomostech, který jsem povídala tomu kravatákovi z televize. Poprosili mě, ať řeknu něco přímo Jonovi, pro případ, že by mě slyšel, a já se zadívala do kamery a usmála se.

„Jone,“ oslovila jsem nikoho, „určitě se nemusíš bát o svůj *Telegraph*. Každý den ti ho schovávám, i oběžníky a kupóny. A samozřejmě komiksy.“

Usmála jsem se. Jako bych se bála, že lidi poznají, jak moc jsem smutná. Jako by pláč byl něco, co si smím dopřát jen tady, ve vaně nad ubohýma sedřenýma kotníkama. Když vylezu ven a vrátím se do pokoje, poznám, že v něm byla máma. Na posteli leží nová krabička s náplastmi. Natřepala mi peřinu, jako když jsem byla malá.

Už ve mně nejsou žádné slzy, a tak si vezmu mobil, ale moc Jonových obrázků v něm nemám. Neměl rád, když ho někdo fotil.

Providence

Nemá to rád.

Vplížím se dolů do předsíně, vejdu do máminy pracovny a ukradnu jí jeden z jejích žlutých bloků. Pak se zamknu ve svém pokoji. Schovám se s baterkou pod deku. Snažím se nakreslit jeho obličej. Pokouším se ho znovu zhmotnit, udělat zase skutečným, v reálný velikosti, s hlavou jen o něco málo větší, než je ta má. Vidím ho ve své hlavě, ten procítěnej pohled v jeho očích. Ale nedokážu to, s tužkou ani perem to neumím. Mý odřený klouby nesvedou s tou frustrací nic udělat. Nepomůžou mi ani s narůstajícím hněvem, kterej ve mně vře, když si prohlížím svou ubohou čmáranici na slzama nasáklým žlutým papíru. Kresba neukazuje nic, co mám v hlavě, co nosím v srdci.

Příští den se mi na prstu udělá zbrusu nověj puchýř. Přejíždím si ho palcem. Uklidňuje mě to a vím, že chci pokračovat. Zůstanu v posteli, nechystám se do školy. Popadnu blok a začnu znovu kreslit.

CHLOE

Vstávám teď každý ráno o něco dřív, abych si namalovala Jony iniciály na krk nebo na klíční kost nebo na zápěstí, a pak jdu ven, vyzvednu *Telegraph*, vytáhnu ho z plastovýho obalu a urovnam, než noviny přidám na hromádku ve svém pokoji. Rodičům se nelíbí ani jedno, ani noviny, ani falešný tetování. Chtěla bych si pořídit trvalý. Nesnáším, jak lidi zapomínají, že tu vůbec byl.

Chci, aby věděli, že mi chybí, že ho mám ráda, že je špatný nechat to plavat. Neuronili pro Jona jedinou slzu – *neuronili* – a já je nutím se za to každý den stydět. Ostříhala jsem si vlasy na zubatý, křivý lokny. Přestala jsem si holit nohy, podpaží. Používám hustý černý oční linky a nosím nepohodlný tlustý džíný do zvonu. Když mi ty kalhoty dorazily poštou, máma se chytla za hlavu: *Ani jedna ta věc ti ho nepřivede zpátky.*

Nesnáším, když to lidi říkají. Jasně, vím, že ho to nepřivede zpátky. Chápu, že účesem nezměním chod celýho vesmíru. Všechno to dělám proto, aby pokud – až se vrátí, poznal, jak moc mi chyběl. Je to důkaz. Stoupne si přede mě a řekne: *Chloe, seš to ty?* Chci vypadat jako jinej člověk, protože ze mě je jinej člověk. A až se obejmeme, budu tím člověkem, kterej mu připomene domov, člověkem, jakým jsem byla s ním, člověkem, kterej si bez něj neumí představit život. Koupila jsem si tu knihu

Providence

o maršmelounovým krému. Nedokážu se do ní začíst, bez něho to není ono, všechno jako by se hroutilo.

Noelle a Marlene se mi snaží pomoci, abych se cítila líp, ale já se chci cítit hůř, zakuklit se do sebe, stát se holkou, co si sáhla na dno, když zmizel její nejlepší kámoš.

Noelle hledí na můj velký falešný tetování. „Tak ti nevím,“ říká, „můžeš s tím do vody?“

„Do jaký vody?“

Marlene vzdychne. „Water Wizz. Aquapark,“ připomene mi. „Školní výlet.“

„A jo,“ uvědomím si. „Jasně. Do vody můžu.“

Noelle si skousne ret. „Dělala jsem si srandu,“ dodá. „Měla by ses aspoň trochu rozveselit.“

Marlene zvedne svůj tác. „Omlouvám se,“ řekne. „Mám teď cviko.“

Už ji ten boj unavuje, unavuje ji, jak se mě Noelle snaží pořádně rozesmát, nutí mě umýt si vlasy, jak se mě snaží vzít do nákupáku – *v Rolling Jack's maj výprodej, seženeme si nové plavky* – a mně je nanic z toho být na opačném straně barikády. Unavuje mě, že se nechci smát, mýt si vlasy, nechci jít do toho blbého *nákupáku* a zkoušet si plavky. Chci být smutná a zoufalá, protože můj nejlepší kámoš *zmizel*.

Noelle taky sebere svůj tác. „Jen pro úplnost,“ prohlásí, „to tetování na krku vypadá blbě, a Jon by byl první, kdo by ti to řekl. A pokud je jen *z poloviny* takovej, jak tvrdíš, řekl by ti, že seš kolosálně trapná, Chloe.“

Na výtvarce je to snazší. Tam mě nikdo nezná, nikdo se nestará, líbí se jim, že se snažím vypadat zdrchaně, většina z nich se snaží totiž o totéž.

Rosie Ganeshová si z tváře prsty vytrhne chlup. „Mám ho,“ zvolá. „Hele, taková malá svině.“

Rosie Ganeshová je divná. Přestěhovala se sem loni jenom s tátou a hejnem slepic. Má několik piercingů, strašně se jí

líbí Ian Ziering a nosí trička posetá obrázky jeho tváře. Žádná z jejich výstředností nedává smysl, nejdou jednoduše dohromady.

„Chtěla bys skutečný tetování?“ ptá se mě.

„Jasně,“ odpovím. „Ale nemůžu, nemám na to věk.“

Ušklíbne se. Chybí jí jeden ze spodních zubů. „Na víkend k nám přijde teta,“ sdělí mi. „Přivede si přítele.“

Hledím na ni. „A?“

„Její přítel je tatér,“ vysvětlí mi. „Náčíní si vozí s sebou. Chtěla bys skutečný tetování?“

U večere máma pozná, že o něčem přemýšlím.

Táta se chová jinak, jako by se mě bál. Sebere si talíř. „Nechám vás, ať si můžete popovídat jako holky.“

„Tati, ne,“ bráním se. „Můžeš zůstat.“

Podívá se na mámu, ta přikývne. Chovají se ke mně, jako bych se zrovna vrátila z blázince a mohla každou chvíli rozbít všechny lampy v domě. Nelíbí se jim můj nový šaty ani to, že se neusmívám.

„No,“ soukám ze sebe, „Rosie, jedna moje kámoška, mi nabídla, abych u ní o víkendu přespala.“

Táta se začne dusit colou. „Tak přece, to je super. Kdo je Rosie?“

Máma příliš nadšená není. „O víkendu?“ diví se. „Ale to jedete do toho aquaparku.“

„Já nejedu.“

Mámino srdce jako by spadlo na stůl. *Buch.* „Ach jo,“ vzdychne. „Není to náhodou školní výlet? Podepisovala jsem ti potvrzení, ne?“

„To jo,“ připustím. „Ale povinný to není.“

„Jedou tam všichni.“

„Všichni ne,“ zalžu. Jedou všichni. Dokonce i děcka z výtvarky. Ve škole je to velká událost, takovej jejich rituál cesty, přechodu.

Providence

Máma zavrtí hlavou. „Víš, co si o tom myslím.“

„Nahlas to říkat nemusíš.“

„Chloe, zlatíčko, nijak ti nepomůže, když budeš odmítat věci, který ti v životě přinášejí radost.“

„Je to jen blbej aquapark s čůránkama ve vodě. Tati, ty to chápeš, že jo?“

Přikývne. „Jo. Ale nikdo netvrdí, že musíš do vody, беруško. Máma má pravdu.“

A je to tu zase, další poučování o zapojování se do kolektivu. Už jsem si je vyslechla dřív, máma je přesvědčená, že nejlepší zábava je ta, na kterou se *přinutíš* jít sama, a táta dodá, že i jízda autobusem mi prospěje: *Jiný prostředí, jiný myšlenky*.

Popadnu talíř a mrsknu s ním o zeď. Nikdy jsem nic podobného neprovedla. Talíř se nerozbije. Není na něm červená omáčka, nezůstane po něm nepořádek, jen mizerná hroudička bramborový kaše. Chci, aby se mí rodiče cítili stejně, jako se cítím já – ranění. Chci, aby jim chyběl. Nedokážu unýst, jak jsem v tom sama, a chci, aby truchlili víc, chtěla bych, aby byli milejší k jeho rodičům, aby jeho rodiče byli milejší ke mně, abych já bývala milejší k němu. Možná už blázním. Ale Jon mi moc chybí, je to jako tetanovka, která trvá nekonečně dlouho, jako jehla zabodnutá v paži a zvonění v uších. *Kde je – jak se má – proč je pryč?* Máma rezignovaně zvedne ruku.

„Tak jo,“ řekne. „Tak jo.“

Dům Rosie Ganeshové stojí uprostřed menšího pole dál od středu města.

Máma zaparkuje. „Opravdu ti nic není?“

Vzdychnu a řeknu, co chce slyšet: „Nic mi *není*, mami.“

Po příjezdovce se loudám a mám slzy v očích. Celou cestu sem jsem hleděla do telefonu a koukala na všechny ty videa z aquaparku. Cítím se jako pitomec, že jsem tady. Je ze mě pokrytec.

Rosie se ušklíbne. „Rozmyslela sis to?“

„Ne,“ odpovím. „Proč? Tvůj strejda si zapomněl jehly nebo něco podobného?“

Zasměje se a pozve mě dál. „Není to můj strýc. Je to přítel můj tety.“

Ani jeden nevypadá tak, jak jsem si je představovala. V hlavě jsem měla dva motorkáře, ale vypadají spíš jako hipíci, vaří si *merlík* a probírají GMO a charitativní sekáče. Tatér se jmenuje Devin, má dlouhý vlasy a úsměv jako by mu zabíral celej obličej; začíná mu na čele, vpíjí se mu do kůže a krabátí ji. Jeho přítelkyně – Rosiina teta – se jmenuje Anita a má spoustu tetování a je chlupatá skoro jako Devin. Rosiin táta je farmář, co nosí montérky, je mohutnej, což obzvlášť vyniká, když si stoupne vedle Devina a Anity. Má hodně červeney obličej, ale s pitím to nesouvisí. Může za to spousta sluníčka a smíchu. Všichni tři jsou tak zatraceně *šťastní*, ale Rosie se vyžívá v tragédiích. Je to lhářka. Pokrytec. Ale co jsem pak já? Odešla jsem dvakrát na záchod, jen abych si prohlídla novinky z aquaparku.

Posadíme se venku ke stolu jako normální rodinka a tetin přítel zachytí můj pohled. „To s tvým kamarádem je mi líto,“ řekne.

Kouknu na Rosie, ta jen pokrčí rameny. „Víš, je nezákonný pořít si v našem věku tetování,“ vysvětluje. „Musela jsem mu říct, o co jde.“

Jíme veganské burgry a merlík a povídáme si o Jonovi, o jiných smutných příhodách a dětech, který zmizely, o černém trhu, heroinu, všech těch temných věcech na světě, probíráme možnosti, kde by mohl být, proč zmizel. Rosie tvrdí, že ji obraz, který jsem malovala, strašně zasáhl. *Proto se z nás staly skvělý kámošky*. Zadíívám se do prázdného talíře a obrátí se mi žaludek. Hlavou mi zní: *Nejsem tvoje kámoška. Nejsem ničí kámoška*.

Devin vstane. „Tak jo,“ prohlásí. „Rosie, počkej tady. Chloe, jdeš na to?“

Providence

Nevěřím tomu, co vlastně dělám. Netuším, co jsem zač, kým jsem, jen následuju tatěra Devina přes celej dům, ve kterým jsem nikdy nebyla. Devin si přichystal nástroje v Rosiině ateliéru. Prý nehodlá říkat pitomosti jako *uvolní se a dýchej*. Tvrdí, že mám možnost se ho na cokoli zeptat, cokoli potřebuju vědět.

Vyhrknu otázku: „Myslíte, že je Jon mrtvej?“

Posadí se do křesla. Nedokážu poznat, jestli je mu dvacet pět, nebo čtyřicet pět. Plnovous je jako maska.

„Jde mi o to,“ pokračuju, „že pokud mrtvej *není*, a já jsem si jistá, že *není*, nechci, aby to vypadalo jako památka, chápete?“

„Jasně,“ přikývne. „Tetování je osobní věc, můžeme je udělat malé, někam, kde nebude vidět. Nikomu do něj nic není.“

Trochu zčervenám. Najednou se cítím hrozně mladá. Hloupá. Nikdy jsem nepřemýšlela o tetování jako o něčem soukromém.

Devin zavře knihu s různějma typama písma. Tvrdí, že nevadí, když si to rozmyslím, můžeme Rosie říct, že si to rozmyslel on.

„Děkuju,“ řeknu. „Jste milej.“

Zasměje se, obejmě mě a řekne, že bych neměla věřit nikomu, kdo mi tvrdí, že se to zlepší. „Přijmi to. Neboj se toho. Akceptuj to.“

Rosie není pitomá. Ví, že jsem vycouvala sama.

„Pokud by sem vstoupil sám Bůh a řek by ti, že mě vymění za Jona, souhlasila bys?“

„Rosie, co je to za kravinu?“

Vyhýbavá odpověď je taky odpověď, a nijak mě nepřekvapí, když si druhý den na výtvarce ke mně nesedne. Nezavrhuje mě nebo tak něco. Pozdraví mě, utahujeme si ze všech, co mají na sobě ty stupidní trička z aquaparku, obě ale víme, že kámošky nejsme. Něco takovýho vycítíte, a já to znám dobře, když uvidím na chodbě Marlene a Noelle, které si zvykly, že jsou už jen dvě nejlepší kámošky, a ne tři.

Caroline Kepnes

V noci mi dojde, že oficiálně už žádný kamarády nemám. Teda kromě Jona. A Jon měl vždycky jen jedinou kámošku, mě. Vezmu si tu knížku, kterou četl, když se vypařil, tu o maršmelounovém krému, ale pak usnu a zdá se mi o Carrigu Birkusovi. V tom snu mám dlouhý vlasy a hladký nohy a pevně Carriga objímám.

Moje terapeutka tvrdí, že je u holek normální, když oddělují touhu a lásku. S Jonem cítím souznění a ke Carrigovi *touhu*. Říká, že život je proces, cesta, ne cíl. Že fantazírování o Carrigovi neznamená, že mi Jon nechybí.

„A teď,“ pokračuje, „mi pověz o tom školním výletě. Víím, že to pro tebe byla výzva, víím, že je to těžké, ale pověz mi něco o Water Wizz. Bavila ses?“

Polknu. „Suprově,“ řeknu, protože celej můj život je lež, i ta část, kdy se zpovídám. „Jsem ráda, že jsem tam jela.“

CHLOĚ

Nemám zlomený srdce, je jen naprasklý.

Zůstala jsem mu oddaná, schovávala mu každé *Telegraph*, kreslila jeho podobu večer co večer. Máma je ráda. *Umění je pozitivní způsob, jak se vyrovnat se ztrátou.* Z hlavy bych dokázala spočítat, kolik dní uběhlo. Ale pak se vynořila spousta věcí, který mě rozptýlily. Dostala jsem jedničku z výtvarky a dovolili mi přejít do semináře pro mladší studenty. Měla jsem chřipku. Zameškala jsem školu a zapomněla schovávat *Telegraph*. A na jednu už si nevzpomínám, kolik dní je Jon nezvěstnej; nevím vůbec, kdy jsem ztratila přehled. Všechny události v mém životě, který se odehrály bez Jona, mě od něj víc a víc vzdalují, jako by se rána hojila, a já s tím nemůžu udělat nic.

Zvoní mi telefon. Pořád doufám, že to bude Jon. Vždycky v to doufám.

Ale není to on. Nikdy to není on.

Je to Marlenina máma a ptá se, proč jsem neodpověděla na pozvánku na Marleninu narozeninovou párty. Cítím, jak ve mně bublá vztek. Neodpověděla jsem, protože mě nikdo nepozval. Odcizila jsem se Noelle i Marlene, ztratila jsem se v záplavě skicáků na podlaze svého pokoje. Nepopřála jsem Marlene, když vyhrála dvouhru v tenise, nikdy jsem nepomohla

Noelle s vyvěšováním plakátů na studentskou radu. Musejí se cítit ublíženě. Zhluboka se nadechnu. Mám před sebou – jak by řekla máma – *dosažitelnej cíl*. Slíbím, že přijdu na Marlenin večírek, a máma mě ten večer silně obejmě. „Je jaro,“ říká. „Budu ráda, když se budeš bavit.“

Na párty se vracím do světa živých. Já, Noelle a Marlene si celou noc povídáme. Marlene je sentimentální – *stýskalo se nám* – přesně jako její máma. Noelle je ve střehu. Ukáže na mě svým perem s logem Darthmouthu. „Myslím, že by ses měla vkrást do přízemí a šlohnout pro nás lahvinku Fireballky.“

Seběhnu po špičkách po schodech a otevřu bar. Přemýšlím při tom o slunečnicích na našem dvorku, jak se pomalu otáčejí směrem ke slunci. Myslím, že přesně taková teď jsem. A líbí se mi být opilá. Noelle tvrdí, že mi povyrostla prsa. Zapomněla jsem, že jsem holka, že jsem hezká. Nejsem jako Jon. Vzpomenu si na Jonovy oči, jak se do nich těžko dostávalo, na rozdíl od baru s alkoholem Marleniných rodičů. Vylovím lahev Fireball Whiskey a bar zavřu. Zaváhám, než se vydám zpět nahoru. Takový by mohl být teď můj život, přespávání u kamarádek a pár panáků. Jon je možná mrtvej. Nezáleží, jestli mi chybí. To ho zpátky nepřivede. Čas utíká a já nic z toho svýma skicákama nezastavím.

Druhej den se probudím s kocovinou. Cítím se starší. Vydám se domů a vytáhnu zpod postele krabici s *Telegraphy*. Vynesu je ven na oslnivý sluneční světlo a nacpu je do popelnice. Tají se mi dech. Stojím tam a čekám, že přijde, protože tak to přece v životě chodí, ne? V okamžiku, když se přestanete snažit, dostanete, co jste chtěli.

Neobjeví se. Přijedou popeláři a noviny jsou nadobro pryč. Máma mi na vyhození novin nic neřekne, ale když se vrátím domů ze školy, všimnu si, že mi vysála pod postelí, je to její způsob, jak říct děkuju.

Providence

Na večírku Noelliny sestřenice v Manchesteru jsem políbila kluka. Nevím, jak se jmenuje. Jeho jazyk byl ohromnej a strašně živěj. Netuším, jakěj je Jonův jazyk. A asi to nikdy vědět nebudu.

Noelle mě u oběda kopne do holeně. Je pondělí po mém prvním polibku od doby, co Jon zmizel.

„Co je?“ ptám se. Myslím si, že jsem udělala něco špatně.

„Nic,“ odpoví. „Jenom že je fajn mít tě zase zpátky.“

Jon vždycky říkal, že je panovačná. Podle mě bude jednou řídit svět, stane se prezidentkou nebo tak něco. Poklepe svým dartmouthským perem na stůl. „Měli bysme u nás uspořádat párty v bazénu,“ navrhone.

Někdy si představuju trhlinu ve svém srdci. Rozšíří se, kdykoli mi něco připomene Jona. Vždycky říkal, že bazény jsou plné mikrobů, i ty čisté, a obzvlášť ten Noellin, protože má starý kachličky. Všechno mi připomíná Jona. Jon neuměl plavat pod vodou. Byli jsme nevinné malé děti. Ve všem se skrývá Jon.

Obořím se na Noelle. „Váš bazén je nechutnej. A je pod střechou.“

„Bazén je bazén,“ namítá. „A já jsem jediná v okolí, kdo ho má. Takže bysme se u něj měli bavit. A dáme vědět i ostatním. Kluci bazény milujou.“

Marlene pokrčí rameny. „Jdu do toho, pokud si budu moct pořádně zaplavat.“

Naposledy se Noelle pokusila o takovou párty, když jsme byly v páté třídě. Chytla jsem tehdy do palce u nohy infekci. Řekla jsem Noelle, že podle Jona to je z jejího bazénu. Ona se obořila, že to *Jon* je infekce. Ví, že na něj myslím, že jsem na jeho straně. Pokud ale budu její vnitřní bazén ignorovat, neuvidím ji celý léto. Takže jí samozřejmě odpovím, že do toho jdu taky.

Noellini rodiče znovu vydláždili prostor kolem bazénu a Carrig mě začal sledovat na Instagramu a lajkuje fotky z bazénu, který jsem tam přidala. Takovej je najednou náš život.

Máma je šťastná, že si *opravdu* užívám léta. V bazénu jsem ráda. Jakmile se ocitnete ve vodě, musíte se držet na hladině. Je to snadný. Uklidňuje mě, že jsem někde, kde jsem nikdy nebyla s Jonem, a voda jako by zacelila praskliny v mém srdci. Marlene a Noelle se chovají úžasně, jsou tak dětinsky milé.

Jednoho večera jdeme do kina s mokřýma hlavama a narážíme na ně, na kluky, na *ty* kluky, Carriga a Tučňáka a Eddieho Ficka. Mluvení obstarává Noelle. Kluky už nebaví rybník, rád by do jejího bazénu. Je to jako zázrak, že chtějí trávit čas polonazí spolu s náma. Po tom, co trochu poklábošíme, jdu domů. A najednou nemůžu spát. Představuji si své palce na nohách, jak se otírají o Carrigovy. Nesejde na tom, že je to pitomec. Bude tam v kraťasech. Bez trička.

Měla bych ho nenávidět za to, jak si dobíral Jona. Za tu fotku, jak klečí nad mrtvým jelenem. Usmíval se u toho jako novopečený táta nebo fotbalová hvězda. *#ByeBambi*. V komentářích se hájil: *Lovení je legální, vyhledej si to, debile*.

Všechno hrozně zjednodušuje. Sám je jednoduchej, všechno to jde k sobě – jeho přístup, jeho pušky, břišáky, tepláky. Ale na tý fotce o životě a smrti byl on ten živěj. Na jeho úsměvu bylo něco omluvitelnýho. Není to hnusnej starej zubař, kterej vybíjí ohrožený druhy v cizí zemi. Je to jen kluk. Pitomej kluk. Šťastnej kluk. Lovec narozenej v zemi, kde lidi loví rádi. Úplně slyšíte, jak mu buší srdce.

V sobotu si na sebe vezmu červenobílý dvoudílný plavky a máma tvrdí, že jsem jiná. Červenám se. „Dnes tam možná budou kluci.“

Usměje se. „Dobře.“

Přijdou. Bez triček. Příliš se stydím, abych se koukala po Carovi, a tak flirtuju s Eddiem, svalovcem s malýma očkama a tu-